بندرگاه ۶۵۰۰۰۰۲۱۷۰۰۰۱ | شماره ۲۸ | ۱۹ آبان ۱۴۰۲ | ۲۲ صفحه | ۲۲۸ ریال

مسابقه‌ی قایق‌رانی هشت‌نفره در بندرگاه ۲۲ کیلومتر پارو زد

تیم «موج‌شکنان» با ۱ دقیقه و ۴۲ ثانیه سریع‌ترین زمان را ثبت کرد و جام نخست را برد

گزارش از: نسرین آذرپیما

بندرگاه ۲۲ آبان: نخستین مسابقه‌ی قایق‌رانی هشت‌نفره با پارو در بندرگاه ۲۲ روز شنبه برگزار شد. در این مسابقه ۱۲ قایق با ۹۶ قایق‌ران در مسیری به طول ۲۲ کیلومتر از مقابل اسکله‌ی شماره‌ی ۱ تا فانوس دریایی سرخ‌کوه پارو زدند و سپس به نقطه‌ی آغاز بازگشتند. تیم «موج‌شکنان» با زمان ۱ دقیقه و ۴۲ ثانیه نخست شد و جام نخست را برد. تیم «بادبان‌های آبی» با ۱ دقیقه و ۴۵ ثانیه دوم شد و تیم «ستاره‌ی بندر» با ۱ دقیقه و ۴۹ ثانیه سوم شد.

به گفته‌ی برگزارکنندگان، ۴۸ قایق‌ران این تیم‌ها از باشگاه‌های پارو و قایق‌رانی بندرگاه آمده‌اند و بیشتر آنان پیش‌تر در مسابقه‌های استانی شرکت کرده‌اند. ۱۴ قایق‌ران نیز از باشگاه‌های جزیره‌ی کوتاه آمده‌اند. مسابقه‌ها از ساعت ۷ صبح آغاز شد و تا حدود ۱۰ ادامه داشت. هوا در بیشتر مدت آفتابی بود و باد ملایم از جنوب‌غرب می‌وزید. فقط در ۲۰ دقیقه‌ی پایانی، وزش باد به ۱۸ کیلومتر در ساعت رسید و موج‌ها کمی بلند شدند.

مسیر مسابقه از ۱۱ بویه‌ی شناور مشخص شده بود. قایق‌ها باید هر بویه را از سمت راست دور می‌زدند و در مسیر برگشت از سمت چپ عبور می‌کردند. داوران در ۶ قایق موتوری همراه مسابقه‌ها حرکت می‌کردند. در ۲ نقطه‌ی مسیر، یک قایق‌ران به آب افتاد و بلافاصله نجات داده شد. هیچ‌کدام از این حادثه‌ها به مسابقه‌ی تیم‌ها آسیب نزد.

سرمربی تیم «موج‌شکنان»، کامران یزدان‌پناه، گفت: «بچه‌ها ۳ ماه است هر روز ساعت ۵:۳۰ صبح تمرین می‌کنند. امروز فقط نتیجه‌ی همان عرق‌ریزان‌ها را دیدیم.» او افزود که ترکیب تیم در ۴ هفته‌ی آخر ۲ بار تغییر کرده است. به گفته‌ی او، ۳ قایق‌ران اصلی تیم در ۱۰ روز گذشته دچار کوفتگی شدید شده‌اند و تنها در ۴۸ ساعت مانده به مسابقه توانستند به‌طور کامل تمرین کنند.

مهدی رستگارنیا، سرمربی تیم «بادبان‌های آبی»، نتیجه‌ی تیم را «قابل قبول» خواند و گفت: «ما ۴ ثانیه از برنده عقب بودیم، اما در ۱۰ کیلومتر اول حتی جلو بودیم. اشتباه ما در ۱۲ کیلومتر آخر بود که ۲ بار قایق‌ها به هم گره خوردند و وقت گرفت.» به گفته‌ی او، تیم از ماه آینده تمرین‌های ویژه‌ی مسابقه‌های طولانی را آغاز می‌کند.

مسئولان برگزاری اعلام کرده‌اند که ۱۲ تیم برتر امتیاز لازم برای شرکت در مسابقه‌های استانی را کسب کرده‌اند. این مسابقه‌ها در ۲۰ آبان‌ماه در ۴ بندر برگزار می‌شود. همچنین قرار است نخستین دوره‌ی مسابقه‌ی قایق‌رانی هشت‌نفره‌ی بانوان بندرگاه در ۱۵ اسفند برگزار شود.

ناخدا مهتاب یگانه • اندوهگینِ دلسوز، عروسکِ دست‌ساز و خواننده‌ی غم‌های بندر

عروسک‌های دست‌ساز، اندوهگینِ دلسوز، و صف‌هایی که هیچ‌وقت کوتاه نمی‌شوند

مهتاب یگانه در ۲۷ سالگی به یکی از محبوب‌ترین چهره‌های عروسکی بندرگاه تبدیل شده است؛ اما می‌گوید هنوز هر شب پیش از اجرا دلشوره دارد

گزارش از: نسرین آذرپیما

بندرگاه ۲۲ آبان: مهتاب یگانه ۲۷ سال دارد و هنوز پیش از هر اجرا دلشوره دارد. او می‌گوید این دلشوره را از پدرش به ارث برده است. پدر او، که در بندرگاه به «ناخدا مهتاب» معروف است، ۳۰ سال پیش نخستین عروسک‌های دست‌ساز این شهر را ساخت و با آن‌ها در کافه‌ها و میدان‌های بندر برای مردم خواند. امروز دختر همان عروسک‌ها را به صحنه می‌برد، اما صدای خودش را هم دارد. به همین دلیل، بسیاری از تماشاگران او را «ادامه‌ی پدر» می‌دانند، حتی اگر خود مهتاب هرگز چنین عنوانی را نپذیرد.

مهتاب یگانه در ۱۴ سالگی نخستین عروسک خود را ساخت. آن زمان او فقط برای سرگرمی خواهر کوچک‌ترش نمایش اجرا می‌کرد. سال ۱۳۹۸ برای نخستین بار در یک جشن محله‌ای روی صحنه رفت و ۱۲ عروسک را همزمان حرکت داد. او می‌گوید همان شب فهمید که می‌خواهد تمام عمرش را با این کار بگذراند. از آن پس، دست‌کم ۴۰ اجرا در سال داشته است. در سال‌های همه‌گیری، که بسیاری از هنرمندان خیابانی کار خود را از دست دادند، او با اجرای آنلاین برای کودکان بیمار و خانه‌نشین، بخشی از درآمد خود را حفظ کرد.

عروسک‌های او با چوب، پارچه‌ی کهنه و دکمه‌های قدیمی ساخته می‌شوند. هر عروسک حدود ۳ هفته زمان می‌برد و هزینه‌ی مواد آن کمتر از ۴ میلیون تومان نیست. مهتاب می‌گوید هیچ‌وقت از پارچه‌ی نو استفاده نمی‌کند، چون «عروسک باید کمی غم دیده باشد تا بتواند با آدم‌ها حرف بزند». به همین دلیل، بخش بزرگی از لباس‌ها را از بازارچه‌ی پارچه‌فروشان بندر خریده است. او می‌گوید گاهی یک تکه‌پارچه را ماه‌ها نگه می‌دارد تا «حس درست» را پیدا کند.

اجراهای او معمولاً ترکیبی از آواز، گفت‌وگو و بازی با تماشاگران است. در برخی صحنه‌ها، عروسک‌ها از مخاطبان سؤال می‌پرسند و کودکان حاضر در سالن جواب می‌دهند. مهتاب می‌گوید همین بخش را بیش از هر قسمت دیگر دوست دارد، چون «هیچ‌وقت نمی‌دانی بچه‌ها چه می‌خواهند بگویند تا خودشان بگویند». به گفته‌ی او، بسیاری از کودکان برای نخستین بار در این اجراها درباره‌ی ترس، تنهایی یا دعوا با دوستانشان حرف زده‌اند.

با این حال، مسیر او همیشه هموار نبوده است. مهتاب می‌گوید بارها پیشنهاد داده شده که شخصیت‌های عروسکی‌اش را به برندهای تجاری بفروشد، اما همه‌ی آن‌ها را رد کرده است. او می‌گوید: «وقتی عروسک را می‌فروشی، دیگر مال خودت نیست. مال خانه‌ای می‌شود که نمی‌شناسی.» همین تصمیم باعث شده درآمدش نوسان زیادی داشته باشد و گاهی ماه‌ها مجبور شود اجرای رایگان برگزار کند.

در سال‌های اخیر، برخی از عروسک‌های او به بخشی از خاطره‌ی جمعی بندرگاه تبدیل شده‌اند. عروسک «خاله‌ماهی» که چشم یکی از دکمه‌های قدیمی است، در بسیاری از عکس‌های یادگاری کودکان دیده می‌شود. مهتاب می‌گوید برخی از همین بچه‌ها حالا نوجوان شده‌اند و هنوز او را در خیابان صدا می‌زنند. او این را بزرگ‌ترین پاداش کار خود می‌داند، حتی اگر هیچ‌وقت ثروتمند نشود.

برنامه‌ی بعدی او، اجرای نمایشی با عنوان «سفر آخر ناخدا»، در ۱۵ دی‌ماه در سالن شهرداری بندرگاه برگزار می‌شود و بلیت‌های آن ظرف ۴ روز تمام شده است. مهتاب می‌گوید این بار قصد دارد داستان پدرش را از زبان خودش تعریف کند. او می‌گوید: «برای اولین بار، می‌خواهم بگویم که این عروسک‌ها فقط اسباب‌بازی نیستند؛ آن‌ها شاهدان زندگی ما هستند.» شاید همین صداقت است که هر شب صف‌ها را طولانی‌تر می‌کند.

مسابقه‌ی قایق‌رانی هشت‌نفره در بندرگاه ۲۲ کیلومتر پارو زد

تیم «موج‌شکنان» با ۱ دقیقه و ۴۲ ثانیه سریع‌ترین زمان را ثبت کرد و جام نخست را برد

گزارش از: نسرین آذرپیما

بندرگاه ۲۲ آبان: نخستین مسابقه‌ی قایق‌رانی هشت‌نفره با پارو در بندرگاه ۲۲ روز شنبه برگزار شد. در این مسابقه ۱۲ قایق با ۹۶ قایق‌ران در مسیری به طول ۲۲ کیلومتر از مقابل اسکله‌ی شماره‌ی ۱ تا فانوس دریایی سرخ‌کوه پارو زدند و سپس به نقطه‌ی آغاز بازگشتند. تیم «موج‌شکنان» با زمان ۱ دقیقه و ۴۲ ثانیه نخست شد و جام نخست را برد. تیم «بادبان‌های آبی» با ۱ دقیقه و ۴۵ ثانیه دوم شد و تیم «ستاره‌ی بندر» با ۱ دقیقه و ۴۹ ثانیه سوم شد.

به گفته‌ی برگزارکنندگان، ۴۸ قایق‌ران این تیم‌ها از باشگاه‌های پارو و قایق‌رانی بندرگاه آمده‌اند و بیشتر آنان پیش‌تر در مسابقه‌های استانی شرکت کرده‌اند. ۱۴ قایق‌ران نیز از باشگاه‌های جزیره‌ی کوتاه آمده‌اند. مسابقه‌ها از ساعت ۷ صبح آغاز شد و تا حدود ۱۰ ادامه داشت. هوا در بیشتر مدت آفتابی بود و باد ملایم از جنوب‌غرب می‌وزید. فقط در ۲۰ دقیقه‌ی پایانی، وزش باد به ۱۸ کیلومتر در ساعت رسید و موج‌ها کمی بلند شدند.

مسیر مسابقه از ۱۱ بویه‌ی شناور مشخص شده بود. قایق‌ها باید هر بویه را از سمت راست دور می‌زدند و در مسیر برگشت از سمت چپ عبور می‌کردند. داوران در ۶ قایق موتوری همراه مسابقه‌ها حرکت می‌کردند. در ۲ نقطه‌ی مسیر، یک قایق‌ران به آب افتاد و بلافاصله نجات داده شد. هیچ‌کدام از این حادثه‌ها به مسابقه‌ی تیم‌ها آسیب نزد.

سرمربی تیم «موج‌شکنان»، کامران یزدان‌پناه، گفت: «بچه‌ها ۳ ماه است هر روز ساعت ۵:۳۰ صبح تمرین می‌کنند. امروز فقط نتیجه‌ی همان عرق‌ریزان‌ها را دیدیم.» او افزود که ترکیب تیم در ۴ هفته‌ی آخر ۲ بار تغییر کرده است. به گفته‌ی او، ۳ قایق‌ران اصلی تیم در ۱۰ روز گذشته دچار کوفتگی شدید شده‌اند و تنها در ۴۸ ساعت مانده به مسابقه توانستند به‌طور کامل تمرین کنند.

مهدی رستگارنیا، سرمربی تیم «بادبان‌های آبی»، نتیجه‌ی تیم را «قابل قبول» خواند و گفت: «ما ۴ ثانیه از برنده عقب بودیم، اما در ۱۰ کیلومتر اول حتی جلو بودیم. اشتباه ما در ۱۲ کیلومتر آخر بود که ۲ بار قایق‌ها به هم گره خوردند و وقت گرفت.» به گفته‌ی او، تیم از ماه آینده تمرین‌های ویژه‌ی مسابقه‌های طولانی را آغاز می‌کند.

مسئولان برگزاری اعلام کرده‌اند که ۱۲ تیم برتر امتیاز لازم برای شرکت در مسابقه‌های استانی را کسب کرده‌اند. این مسابقه‌ها در ۲۰ آبان‌ماه در ۴ بندر برگزار می‌شود. همچنین قرار است نخستین دوره‌ی مسابقه‌ی قایق‌رانی هشت‌نفره‌ی بانوان بندرگاه در ۱۵ اسفند برگزار شود.

عروسک‌های دست‌ساز، اندوهگینِ دلسوز، و صف‌هایی که هیچ‌وقت کوتاه نمی‌شوند

مهتاب یگانه در ۲۷ سالگی به یکی از محبوب‌ترین چهره‌های عروسکی بندرگاه تبدیل شده است؛ اما می‌گوید هنوز هر شب پیش از اجرا دلشوره دارد

گزارش از: نسرین آذرپیما

بندرگاه ۲۲ آبان: مهتاب یگانه ۲۷ سال دارد و هنوز پیش از هر اجرا دلشوره دارد. او می‌گوید این دلشوره را از پدرش به ارث برده است. پدر او، که در بندرگاه به «ناخدا مهتاب» معروف است، ۳۰ سال پیش نخستین عروسک‌های دست‌ساز این شهر را ساخت و با آن‌ها در کافه‌ها و میدان‌های بندر برای مردم خواند. امروز دختر همان عروسک‌ها را به صحنه می‌برد، اما صدای خودش را هم دارد. به همین دلیل، بسیاری از تماشاگران او را «ادامه‌ی پدر» می‌دانند، حتی اگر خود مهتاب هرگز چنین عنوانی را نپذیرد.

مهتاب یگانه در ۱۴ سالگی نخستین عروسک خود را ساخت. آن زمان او فقط برای سرگرمی خواهر کوچک‌ترش نمایش اجرا می‌کرد. سال ۱۳۹۸ برای نخستین بار در یک جشن محله‌ای روی صحنه رفت و ۱۲ عروسک را همزمان حرکت داد. او می‌گوید همان شب فهمید که می‌خواهد تمام عمرش را با این کار بگذراند. از آن پس، دست‌کم ۴۰ اجرا در سال داشته است. در سال‌های همه‌گیری، که بسیاری از هنرمندان خیابانی کار خود را از دست دادند، او با اجرای آنلاین برای کودکان بیمار و خانه‌نشین، بخشی از درآمد خود را حفظ کرد.

عروسک‌های او با چوب، پارچه‌ی کهنه و دکمه‌های قدیمی ساخته می‌شوند. هر عروسک حدود ۳ هفته زمان می‌برد و هزینه‌ی مواد آن کمتر از ۴ میلیون تومان نیست. مهتاب می‌گوید هیچ‌وقت از پارچه‌ی نو استفاده نمی‌کند، چون «عروسک باید کمی غم دیده باشد تا بتواند با آدم‌ها حرف بزند». به همین دلیل، بخش بزرگی از لباس‌ها را از بازارچه‌ی پارچه‌فروشان بندر خریده است. او می‌گوید گاهی یک تکه‌پارچه را ماه‌ها نگه می‌دارد تا «حس درست» را پیدا کند. برای نمونه، عروسک «خاله‌ماهی» که چشم یکی از دکمه‌های قدیمی است، در بسیاری از عکس‌های یادگاری کودکان دیده می‌شود. مهتاب می‌گوید برخی از همین بچه‌ها حالا نوجوان شده‌اند و هنوز او را در خیابان صدا می‌زنند. او این را بزرگ‌ترین پاداش کار خود می‌داند، حتی اگر هیچ‌وقت ثروتمند نشود.

اجراهای او معمولاً ترکیبی از آواز، گفت‌وگو و بازی با تماشاگران است. در برخی صحنه‌ها، عروسک‌ها از مخاطبان سؤال می‌پرسند و کودکان حاضر در سالن جواب می‌دهند. مهتاب می‌گوید همین بخش را بیش از هر قسمت دیگر دوست دارد، چون «هیچ‌وقت نمی‌دانی بچه‌ها چه می‌خواهند بگویند تا خودشان بگویند». به گفته‌ی او، بسیاری از کودکان برای نخستین بار در این اجراها درباره‌ی ترس، تنهایی یا دعوا با دوستانشان حرف زده‌اند.

با این حال، مسیر او همیشه هموار نبوده است. مهتاب می‌گوید بارها پیشنهاد داده شده که شخصیت‌های عروسکی‌اش را به برندهای تجاری بفروشد، اما همه‌ی آن‌ها را رد کرده است. او می‌گوید: «وقتی عروسک را می‌فروشی، دیگر مال خودت نیست. مال خانه‌ای می‌شود که نمی‌شناسی.» همین تصمیم باعث شده درآمدش نوسان زیادی داشته باشد و گاهی ماه‌ها مجبور شود اجرای رایگان برگزار کند.

در سال‌های اخیر، برخی از عروسک‌های او به بخشی از خاطره‌ی جمعی بندرگاه تبدیل شده‌اند. عروسک «خاله‌ماهی» که چشم یکی از دکمه‌های قدیمی است، در بسیاری از عکس‌های یادگاری کودکان دیده می‌شود. مهتاب می‌گوید برخی از همین بچه‌ها حالا نوجوان شده‌اند و هنوز او را در خیابان صدا می‌زنند. او این را بزرگ‌ترین پاداش کار خود می‌داند، حتی اگر هیچ‌وقت ثروتمند نشود.

برنامه‌ی بعدی او، اجرای نمایشی با عنوان «سفر آخر ناخدا»، در ۱۵ دی‌ماه در سالن شهرداری بندرگاه برگزار می‌شود و بلیت‌های آن ظرف ۴ روز تمام شده است. مهتاب می‌گوید این بار قصد دارد داستان پدرش را از زبان خودش تعریف کند. او می‌گوید: «برای اولین بار، می‌خواهم بگویم که این عروسک‌ها فقط اسباب‌بازی نیستند؛ آن‌ها شاهدان زندگی ما هستند.» شاید همین صداقت است که هر شب صف‌ها را طولانی‌تر می‌کند.

بندرگاه | شماره ۲۸ | ۹ آبان ۱۴۰۲ | ۴ صفحه